

ХРИСТО ФОТЕВ
ИЗ „ПОНТИЙСКИ МОТИВИ“

chitanka.info

На Екатерина Томова

1

Не питай къде е морето, което лети!
Морето е всичко, в което си целия ти.
До върха на косите си, твоите бивши коси,
да си целия — иначе никой не ще те спаси.
Ти сянка ще си, но не твоята сянка сега
ще спасява делфина; напразно ще търси брега
и напразно под синьото, пусто и страшно небе
Антигона, сестра ти ще търси да те погребее.
Не питай напразно морето, което лети —
морето е всичко в което си целият ти.
И какво че деветата твоя, последна вълна
ще е синята някоя, пуста и страшна жена?
Когато в морето си целия ти — прошепти
„Ах, колко си хубава — колко си истинска ти!“.
И тогава делфина във детската своя тъга
ще се хвърли със целия теб на брега... На брега,
ще вдигне лицето ти, твоето чисто лице,
Антигона със траурно-властни и силни ръце.

2

Когато в морето си целия ти — запомни
Да си целия ти във морето на своите дни.
И смъртта ти (какво че отново надига се тя)?
Че пасажа от скъпи удавници пак прелетя?
Че отново си в пяната мраморна ти на една
тишина — от последни усмивки — и имена?
Ти до дъно изпий тишината — и отмини!
Не е лакримарий морето на твоите дни!

На ръцете си вярвай, на нозете си, ти си следа.
Да си светла следа дори и в самата вода.
И във въздуха, който полира водата, да си.
В паметта му да си със развяти до болка коси.
С „Бътерфлай“ прекоси на морето си ти паметта.
Не залитай след шлейфа на бившите твои лета.
Есента е пред теб! На Септември призивните дни.
На Септември с усмивка ти златната котва вдигни.
Сроди се със всичко, което живееш, и лети.
Със живота, във който си целия ти, само ти.
И тогава не питай къде е морето. И есента.
Къде е Медея? Медея... Прости ли ти тя?

3

Но наистина плаче ли тя? Продължава ли тя
да сънува колхидските солници там, във нощта?
Ах, когато в морето си целия ти — позволи
свобода на сърцето си — колкото и да боли.
Довери му се ти, нека то най-добре избере
към какво да разгърне крилете си или да умре.
Ти го следвай! Не падай! На стъпка от него бъди,
със прозрачни, дори и за слепия, крехки гърди.
Ти над своето ранено сърце не плачи, не жали.
Премълчи — и повярвай във всичко, което боли.
И във всичко, достойно за болка — или за тъга.
Ти не бързай! Докрай — заслужи на седефа мига.
Да удари часа на седефа... Той с нежни ръце
и със скокове нежни на пластове в твоите сърце,
в твоето скръбно, ранено сърце да расте, да
блести...

И тогава — не питай къде е морето, което лети.
Не тъгувай за своето име, което в нощта отлетя.
Със морето, вълните... Вълна — анонимна е тя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.